

▲ Zieke Luuk Veuger (4 jaar) vergeet even die verschrikkelijke ziekte en geniet met volle teugen in de Efteling. FOTO DOLPH CANTILIN

‘Deze dag is zó bijzonder’

Tientallen kankerpatiëntjes

verruilden gisteren het Sophia Kinderziekenhuis voor de Efteling. „Zó bijzonder.”

Kirsten Zwanenburg
Kaatsheuvel

De 4-jarige Luuk Veuger raapt nog wat herfstbladeren bij elkaar en rent dan zo snel als hij kan naar Holle Bolle Gijs. „Papier hier!” klinkt er uit de afvalbak. Luuks zusje Lize (3) kijkt trots toe hoe haar grote broer zijn ‘afval’ in de opengesperde mond van het sprookjesfiguur gooit. Ook hun ouders staan een paar meter verder te genieten. „Luuk is ziek, maar vandaag lacht hij weer. Dan maakt de rest even niet meer zoveel uit”, zegt

**Luuk is ziek,
maar nu
lacht hij
weer**

—Marjan Veuger

zijn moeder Marjan Veuger.

Luuk heeft acute lymfatische leukemie. Samen met nog 60 andere zieke kinderen beleeft hij deze bijzondere dag in de Efteling dankzij Stichting Geven om Jong Leven uit Westmaas. De stichting zet zich al meer dan dertig jaar in voor kinderen met kanker en verzorgt jaarlijks een reisje naar de Efteling voor kankerpatiëntjes die worden behandeld in het Sophia Kinderziekenhuis in Rotterdam en het Prinses Máxima Centrum voor Kinderoncologie in Utrecht.

Stichting Geven om Jong Leven komt aan het geld met activiteiten, waaronder de jaarlijkse rommelmarkt in Mijnsheerenland. Op de rommelmarkt, die dit jaar op 18 mei werd gehouden, werd zo’n 35.000 euro opgehaald. Dat vertelt Peter Buijs, voorzitter van de stichting.

„Met dat geld kunnen we niet alleen de kinderen, maar ook hun gezinnen heel blij maken. Wij willen

namelijk ook iets doen voor de ouders, broertjes en zusjes van de patiëntjes. Het hele gezin lijdt tenslotte mee aan de ziekte”, vertelt hij. „Daarom vinden wij dat zij allemaal recht hebben op een onvergetelijke dag.”

Rollercoaster

Voor Luuk was het nog even afwachten of het dagje Efteling wel door kon gaan, want hij voelt zich vaak heel ziek. „Ons leven is een rollercoaster geworden. Dingen die altijd vanzelfsprekend waren, kunnen we nu ineens niet meer doen. We leven met de dag”, vertelt zijn moeder.

Maar gelukkig voelt Luuk zich nu goed genoeg. Zijn stralende gezichtje spreekt boekdelen. „Ja, een dag is vandaag is echt zó bijzonder voor ons gezin”, zegt zijn moeder met de tranen in haar ogen. „Het blijft dubbel, maar we genieten nu intenser van elkaar dan we ooit hebben gedaan.”